
Gent | Laura Serrat | Actualitzat el 14/09/2020 a les 11:11

Clara Gavaldà. El somriure, la distància més curta

Clara Gavaldà camina pel Parc Maragall d'Avinyó fent visera amb la mà. El sol de tarda enrosseix les fulles dels arbres i, sobre la gespa, es perfila un joc de llums i ombres. Tria aquest espai com el lloc ideal per fer la fotografia d'aquest retrat.

Deixa la bossa recolzada a la vora d'un tronc i s'asseu a l'herba amb els ulls fixos a la càmera. A l'hora de disparar, regala el millor dels seus somriures i després dibuixa ganyotes per picar l'ullet als lectors. Li agrada despertar rialles a les persones que l'envolten. Per aquest motiu, es va enamorar del teatre a primera vista. En aquest art escènic, acumula més de vint anys d'experiència com a actriu. El seu tarannà còmic i imaginatiu sobre l'escenari connecta de ple amb el públic familiar i, en cada espectacle, busca la complicitat dels infants.

Amb un moviment suau, s'estira sobre l'herba i observa el balanceig dels arbres. Tanca els ulls i relaxa el rostre. Els ulls grossos, els cabells de color de mel, el nas arromangat. En els seus llavis prims s'intueix un gest de timidesa. Una inseguretat que dalt de l'escenari es converteix en valentia. Quan era una nena deixava la vergonya enrere a l'hora d'imitar gags del Tricicle per fer riure els seus amics. La seva mare detectava el seu talent i l'animava a estudiar teatre. L'any 1997 es va presentar a les proves per accedir a l'Institut del Teatre però no les va superar. D'una porta tancada es va obrir una finestra quan la companyia de teatre de carrer Gog i Magog, de Sant Joan de Vilatorrada, li va oferir feina com a animadora, xanquera i actriu de la filial familiar Nets i Polits. «Durant uns anys, vaig actuar a peu de carrer i vaig aprendre a improvisar, a interactuar amb el públic, a gaudir de les sorpreses».

La curiositat l'ha conduït a explorar diversos camins en el món de les arts escèniques. L'any 2005 va descobrir la narració oral. El gust per explicar històries la va captivar i de seguida va començar a rodar per diferents escoles i biblioteques. Li apassiona servir-se únicament dels gests i de la veu per narrar contes que trenquen estereotips. Una línia que també trasllada al món del teatre. Des de l'any 2012 crea espectacles plens de princeses amb texans, personatges que es tiren pets i dracs inofensius amb la companyia de teatre familiar Sgratta. Un projecte que va emprendre acompanyada del seu gran amic Joan Cirera, amb qui ja havien coincidit en altres companyies anteriors com deParranda. Tots dos gaudeixen donant forma a les obres des de zero. «Treballem el guió, la música, els decorats, la posada en escena. Al final és com parir un fill».

La Clara lliga la mirada al paisatge ple d'arbres i flors. Més enllà es veu la Torre de Ca l'Abadal. Després la silueta del poble d'Avinyó. El seu racó de món. El lloc on ha construït la seva llar amb els dos fills, l'Arol i el Guiu, d'onze i tretze anys. El més petit, l'Arol, sent passió pel teatre. A l'hora de representar els papers de les obres del teatre d'Avinyó no se salta ni un sol assaig. La Clara se'l mira amb admiració. Qui sap si algun dia serà un actor brillant? Potser un dia pujarà dalt de l'escenari i sentirà el mateix que la seva mare. «Un amor etern per un art efímer capaç de connectar amb els espectadors. I el secret per arribar a ells és fàcil. El somriure».